

цього підходу є вміння фахівця діяти в проблемних і нестандартних ситуаціях. Формування дослідницької компетентності майбутніх лікарів обумовлено стрімким зростанням обсягів новітніх медичних даних і результатів наукових досліджень; появою нових, більш глибоких розумінь та інтерпретацій відомих фізіологічних і патологічних станів людини, які потребують наукових досліджень. Отже, дослідницька компетентність майбутнього лікаря формується на всіх етапах навчання, як теоретичного, так і практичного, при вивченні різних освітніх компонентів (як фундаментальних, так і професійно-орієнтованих). Доцільним вважаємо організацію інтегрованих наукових досліджень.

Викладачеві слід враховувати, що компетентність, у тому числі, дослідницька, має певні компоненти, які необхідно актуалізувати, а саме: мотиваційний, який передбачає формування внутрішньої мотивації до дослідницької діяльності; когнітивний, тобто сукупність знань щодо здійснення дослідження; діяльнісний, що обумовлений сукупністю умінь та способів дій, що сприятимуть виконанню наукового дослідження; досвід – інтеграція засвоєних окремих дій, способів і прийомів вирішення завдань.

Література

1. Хоменко, К.П. (2015). Формування професійної компетентності майбутніх лікарів. *Гуманітарний вісник ДВНЗ «Переяслав Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди»*: Додаток 1 до Вип. 36, Том II (62): Тематичний випуск «Вища освіта України у контексті інтеграції до європейського освітнього простору», 321–330.

РЕКОМЕНДУВАЛЬНА СТРАТЕГІЯ В РОБОТІ ПАРАМЕДИКА

Гандзюк О. М., Мар'юк Г. Я., Шепеля З. О.

Комунальний заклад вищої освіти «Волинський медичний інститут»

Волинської обласної ради, Луцьк, Україна

sandra.olek.uk@gmail.com

Медичний дискурс — це форма професійної комунікації, що відбувається

у медичній сфері між лікарями, пацієнтами, медичним персоналом та іншими учасниками процесу надання медичної допомоги. Медичний дискурс відображає специфіку медичних знань, соціальні ролі комунікантів, професійні норми, а також особливості мови та термінології. Він відіграє важливу роль у забезпеченні ефективного обміну інформацією та взаємодії між фахівцями і пацієнтами (Яшенкова, О.В., 2010). Рекомендувальна стратегія в медичному дискурсі надзвичайно актуальною, оскільки вона сприяє покращенню комунікації між лікарем і пацієнтом, підвищує відповідальність пацієнта за своє здоров'я та забезпечує ефективність лікування. В умовах сучасної медицини, де пацієнти мають доступ до великої кількості інформації, важливо, щоб рекомендації були чіткими, обґрунтованими та адаптованими до індивідуальних потреб пацієнта.

Мета дослідження полягає в аналізі рекомендувальної стратегії в роботі парамедиків. Для дослідження було використано такий матеріал та метод, як вивчення наукових статей, монографій та інших джерел, що стосуються теми дослідження.

Результати та їх обговорення. Рекомендувальна стратегія в медичному дискурсі у роботі парамедика є ключовим елементом комунікації, спрямованим на надання порад, інструкцій та рекомендацій пацієнтам. Ця стратегія має метою забезпечити пацієнтів необхідною інформацією для покращення їхнього стану, запобігання загостренням або ускладненням, а також сприяння правильному виконанню медичних приписів.

Дослідниками рекомендувальної стратегії в медичному дискурсі є: Сільверман Дж., Керц С., Дрейпер Дж. (Silverman, J., Kurtz, S., & Draper, J. 1998) у цій праці вони акцентують увагу на важливості надання рекомендацій пацієнтам у різних медичних ситуаціях, включаючи екстрені випадки. Автори Пендлетон Д., Шофілд Т., Тейт П., Хейвлок П. (Pendleton, D., Schofield, T., Tate, P., & Havelock, P. 1984) розглядають комунікативні стратегії, включаючи рекомендувальні тактики, як основну частину консультації з пацієнтом. У праці Бірна Р.С. та Лонга Б. Е.Л. (Byrne, P.S., & Long, B.E.L., 1976) описується

важливість використання рекомендаційної стратегії під час комунікації з пацієнтами та надання їм чітких інструкцій.

Відомо, що парамедики в основному діють в ситуаціях, коли вони перші, хто взаємодіє з пацієнтом під час екстрених випадків або до надання спеціалізованої медичної допомоги. Їхня роль полягає в: наданні термінової допомоги – ґрунтуючись на своїх знаннях і навичках, парамедики дають рекомендації щодо тимчасових рішень до госпіталізації; поясненні стану пацієнта – парамедики визначають попередню оцінку стану здоров'я, пояснюють, що робити далі, рекомендують необхідні дії; проведенні інструктажу родичам пацієнтів – під час екстрених ситуацій родичі чи свідки також отримують рекомендації щодо першочергових дій для гарантування безпеки пацієнта.

У роботі парамедика реалізуються такі функції рекомендувальної стратегії:

- Профілактична функція – парамедик може рекомендувати пацієнтові певні дії для запобігання ускладненням (наприклад, зміну пози або контроль дихання до прибуття лікарів).
- Функція корекції – парамедики надають рекомендації щодо коригування поведінки, дій чи прийняття медикаментів для стабілізації стану пацієнта.
- Мотиваційна функція – парамедики мотивують пацієнта до співпраці, пояснюючи важливість слідування інструкціям та виконання порад для поліпшення стану здоров'я.

У рекомендувальній стратегії медичного дискурсу наявні такі види тактик: тактика поради – парамедик дає пацієнтові конкретні поради щодо поведінки або першочергових дій. Наприклад: «Ви повинні зараз заспокоїтись і дихати рівно»; тактика застереження – важливо попередити пацієнта або його родичів про можливі негативні наслідки певних дій: «Не піднімайтеся різко, це може погіршити ваш стан»; тактика інструктажу – надання чітких інструкцій пацієнтові або родичам: «Тримайте голову вище, щоб полегшити дихання»;

тактика обіцянки – парамедика іноді використовують цю тактику для заспокоєння пацієнта: «Ми зараз зробимо усе можливе, щоб полегшити ваш стан».

Рекомендувальна стратегія застосовується в ситуаціях, коли у парамедика відсутня можливість негайно надати повноцінне лікування, але він може вплинути на стан пацієнта через точні інструкції та рекомендації. Це допомагає врятувати життя, запобігти ускладненням або мінімізувати ризики до моменту госпіталізації або прибуття спеціалізованої медичної бригади.

Висновки. Рекомендувальна стратегія в роботі парамедика має надзвичайно важливе значення, оскільки дозволяє не лише надавати термінові поради та інструкції, але й формує основу для взаємодії з пацієнтом у критичних ситуаціях. Ефективна комунікація та рекомендації часто визначають успіх екстреної допомоги та впливають на результати лікування в майбутньому.

Література

1. Яшенкова, О.В. (2010). Основи теорії мовної комунікації: навч. посіб.
2. Byrne, P. S., & Long, B. E. L. (1976). Doctors Talking to Patients: A Study of the Verbal Behaviour of General Practitioners Consulting in Their Surgeries. London: HMSO.
3. Pendleton, D., Schofield, T., Tate, P., & Havelock, P. (1984). The Consultation: An Approach to Learning and Teaching. Oxford: Oxford University Press.
4. Silverman, J., Kurtz, S., & Draper, J. (1998). Skills for Communicating with Patients. Oxford: Radcliffe Medical Press.

РОЛЬ СИМУЛЯЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПІДГОТОВЦІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ МЕДСЕСТРИНСТВО

Панченко М. В., Тіщенко О. М., Троценко О. В.

Харківський національний медичний університет, Харків, Україна

om.tishchenko@kntmu.edu.ua

Вступ. Сучасна система медичної освіти, зокрема на III медичному